

[Bjerre.]

i det andet høje Ting. Der giver Ordet „aktiv“ mig Anledning til at bemærke, at det vil være meget svært her at finde det rette Ord. „Aktiv“ er ikke tilstrækkeligt. Man kan nemlig ganske udmærket have været passiv og dog have handlet utilbørligt. Der er f. Eks. et Tilfælde med et Firma, der allerede modtog sin første Ordre den 11. April 1940 og siden hen uden nogen som helst Aktivitet har modtaget Ordre fra Tyskerne. Jeg skal straks bemærke, at dette Firmas Forhold er af en saadan Art, at det sikkert falder ind under det første Straffelovstillægs § 15, men jeg nævner det kun for at vise, at man godt kan have været ganske passiv og alligevel kan siges at have handlet utilbørligt. Der findes sikkert andre, som paa den anden Side kan have udvist en vis Aktivitet, og hvor der dog efter min Formening i flere Tilfælde ikke kan være Tale om, at disse Mennesker alligevel har handlet utilbørligt. Jeg tænker her paa et specielt sønderjysk Forhold.

I Maj Maaned 1940 dannedes der i Sønderjylland et saakaldt Liefergemeinschaft der deutschen Berufsgruppe Nord-schleswig, der i Januar 1942 gik over til et Aktieselskab. Det har haft en Omsætning paa over 49 Mill. Kr. Denne Sammenlutning omfattede tysksindede handlende, Haandværkere og mindre industridrivende i Sønderjylland. Uden paa nogen Maade at ville forsvare de enkelte dansksindede erhvervsdrivende, der saa deres Erhvervs-muligheder truet og derfor rettede Henvendelse om at faa deres Andel og i mange Tilfælde en saare beskeden Andel i de Leverancer, som blev ydet, vil jeg pege paa, at der sikkert her kan findes Tilfælde, hvor man vil have meget vanskeligt ved at sige, om den udviste Aktivitet kan siges at have været utilbørlig. At de paagældende skal behandles efter den økonomiske Værnemagerlov, betragter jeg som noget ganske selvfølgeligt.

I Punkt 2 kræver Ordene „Omlægning af Virksomheden“ en nærmere Forklaring, idet denne Omlægning formentlig kan forstaaes som saavel Udvidelse ved Anskaffelse af flere Maskiner som Anskaffelse af Maskiner til Produktion af anden Art end den, Virksomheden er indrettet paa. Det vil i øvrigt ofte være meget vanskeligt at bevise, at det er sket udelukkende i tysk Interesse, idet Virksomheden maaske har benyttet Lejligheden, eller foregiver at have gjort det, til at omlægge Virksomheden med

Fredsproduktion for Øje og har gjort det saa tidligt, at den har kunnet naa at drage Nytte af Omlægningen ved Arbejde for Tyskerne.

I Punkt 3 vil jeg anse det for rettest, at der kommer til at staa „benyttet Besættelsesmagtens Bistand“ i Stedet for „paakaldt“.

Efter § 3 kan Strafansvar gøres gældende mod enhver, der har haft en ledende Stilling. Jeg forstaar, at dette Begreb særlig har Relation til Personer, der har haft med den daglige Drift af Forretningen at gøre, men ogsaa for Eksempel kan tænkes at omfatte et ansvarligt Bestyrelsesmedlem i et Aktieselskab.

Efter § 11 kan Nettofortjenesten konfiskeres. Her rejser sig det Spørgsmaal: Hvad forstaar man ved Nettofortjeneste, hvorledes skal den beregnes? Man kan f. Eks. tænke sig, at en Mand gennem Aarene har tjent 1 Mill. Kr. netto; deraf har han muligvis i forskellige Slags Skatter erlagt op imod Halvdelen. Er Nettofortjenesten saa den halve Million eller den hele Million? Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at der kan opstaa en ret ulogisk Situation i det Tilfælde, som meget let kan tænkes, og som ogsaa er forudsat i Loven, at der kan rejses Tiltale for Overtrædelse af Kriselovgivningen, hvor man hidtil har haft den Regel, at Bruttofortjenesten konfiskeres. Jeg vilde egentlig i denne Forbindelse have fundet det naturligt, om Fastsættelsen af det Beløb, der skal konfiskeres, kunde træffes ved senere Kendelse af Dommeren uden Medvirken af Domsmandene, ligesom Tilfældet er med de i §§ 7 og 8 omhandlede Forhold. Det er tit meget vanskelige og omfangsrige økonomiske Beregninger, der skal til, og det kan synes, forekommer det mig, meningsløst at udsætte selve det Spørgsmaal, hvorvidt der skal ikendes Straf eller ej, til man har faaet regnet ud, hvorledes Konfiskationsbeløbet skal beregnes. Jeg synes godt, man ligesom i de andre Tilfælde kunde have overladt dette til Dommeren.

Endvidere vil jeg gerne spørge, om Ordet „Personer“ i § 14, 2den Linie, omfatter f. Eks. et Familieaktieselskab.

Den Straf, der kan idømmes efter dette Lovforslag, er kun Fængsel. Det har fra forskellig Side i det andet høje Ting været ønsket, at man havde Bøde med. Hvis man havde Bøde med, skulde man selvfølgelig ogsaa have Hæfte med, men hvis man skulde gaa saa langt ned, vilde det være de rene Petitesser, man eventuelt kunde